

Välkommen in i Ojanens värld!

Inför arbetet med *Extra Ordinary Day* (Scarf), första SAK Edition för 2026, tog vi oss till Joakim Ojanens ateljé på Södermalm för att få veta mer om motivet till scarfen och hans konstnärliga värld.

Låt oss börja med en stor fråga: vill du berätta om din konstnärliga värld?

Min konstnärliga värld har växt fram ganska succesivt, jag bestämde mig någon gång att lära mig rita djur och olika figurer eller karaktärer och jag var ganska dålig på det innan, så jag började mala på i skissblocken, och jag fick inte rita likadan näsa två gånger, och jag höll på så i ganska många år för att hitta något som resonerade med mig, som kändes Mig. Sedan började figurerna växa fram och massa olika saker runt omkring, olika djur och så, som de umgicks med. Sen har jag fortsatt med det, att köra rätt in i kaklet. Testa olika material och tekniker och så tror jag världen runt omkring har kommit på sig självt med tiden.

På din stora utställning du hade på Hospitalet (utställningen *Welcome to my show!* Hösten 2025) visade du ett enormt draperi, ett draperi som var måleriskt, som en enorm målning. Ändras något i dig när du arbetar textilt jämfört när du jobbar med keramik eller brons?

Verket på Hospitalet och som återfinns i scarfen kommer från ett original som jag gjorde med kol och torrpastell, och jag har jobbat med sådana verk det senaste året kan man säga. Jag har jobbat så oerhört mycket med det skulpturala i många år och har gjort lite målningar då och då, det var mer fifty-fifty förut och sen ville jag hitta en lite rårare känsla att jobba tvådimensionellt som jag tyckte funkade bra. Då började jag också snegla lite på mönsterrapport, för det var något jag hade gjort på Konstfack för länge sedan och kände att det vore kul att testa igen och då föddes idén till draperiverket.

Något jag tycker är kul med dina verk är just skalan, från det superintima detaljrika till dina offentliga verk. Hur har det varit för dig att gå upp i den skalan? Att ta plats i samhället?

Jag tycker det händer så mycket med de olika materialen men också de olika skalorna. Skulpturerna kommer från att jag arbetat med lera i liten skala och sedan större och större till det inte längre funkar rent tekniskt med lera så då har jag testat andra material. Från det lilla man kan hålla i handen och nästan bli en förälder till, verk man har ett övertag över men när verket sedan växer och blir större än en själv så skapas en annan hierarki och man kan inte längre ta hand om den utan hamnar i ett underläge. Det är spännande med just det hierarkiska i de olika storlekarna. Och framförallt när man jobbar med större platser så måste man ju, eller jag har iallafall en fix idé att "den här platsen vill jag äga".

Det som kan vara gulligt och märkligt med de små verken, när skalan dras upp så blir det mer groteskt eller skrämmande

Ja, men jag tror att när jag går upp i skala så kanske jag inte gör de mest groteska grejerna för man blir lite för utsatt som betraktare. De blir lite snällare automatiskt, så det inte blir för läskigt

När jag betraktar ditt måleri till draperi till scarf, där scarfens motiv också är ett utdrag ser man återkommande figurer. Du har tex pratat om Myran. Vad är det med just den karaktären?

Jag vet inte riktigt men jag har tagit mycket från barndomens tecknade filmer, mycket ligger lite omedvetet kvar i huvudet. Det kan vara så att myran eller andra insekter kommer från Disneys *Silly Symphonies*. Det kan finnas spindlar också. Det har fastnat. En period gjorde jag mycket hundar och sedan var det bläckfiskar men insekterna har kommit mer och mer och jag har korsat dem, jag gör karaktärer som jag kallar Myrhundar. Det är ju så kul med antennerna, det finns så många delar i insekter som är kul att leka med.

Det är alltid något animerat inbyggt i dina verk, jag ser hur figurerna går fram, hur myrans ledade kropp rör sig.

På scarfen finns också en trollkarl i förgrunden, som en lekledare nästan. Vad är grejen med trollkarlar?

Jag vet inte riktigt men jag har några olika former i mitt bibliotek som jag sätter på huvudet på mina karaktärer och trollkarlshatten har blivit en sådan. Ibland är det kepsar och ibland växthattar. Jag har inte någon tanke bakom det, det bara blir självklart med trollkarlshatten. Det blir något mystiskt med den.

Det händer så mycket i scarfens bild, det är massa relationer mellan alla figurer, några är kära, ser ding-dong ut, någon är sur och någonstans finns en liten klottrad snopp. Det är en rolig dramaturgi, man kan zooma in på så många situationer. Men också oljepastellen, de rena abstrakta mellanformerna, återkommande mönster och måleriskt.

Jag kommer att tänka på en koppling mellan konstnär och trollkarl, att kunna skapa något ur tomta intet.

Hur känns det att människor ska gå runt med "dig" runt halsen eller på huvudet? Scarfen görs ju i en ganska stor upplaga.

Ha ha, det har jag inte tänkt på, men nu när du säger det så känns det ju kul att det blir så nära en själv. Det kändes bra när vi kom fram till att det skulle bli just en scarf, det kändes rätt eftersom det bestämdes när det stora draperiet ställdes ut och jag visste att det skulle fungera väldigt bra.

Det är intressant med dina verk hur de går in och ur varandra.

Vad händer framöver?

Jag håller på med några offentliga verk just nu, ett till Göteborg, ett till Varberg och ett till Söderhallarna i Stockholm. Och sedan har jag en utställning i Los Angeles i höst. Det ska bli kul efter att ha jobbat med så stora verk, att få jobba med andra typer av verk, kunna leka mer i ateljén. Jobba mer med känsla och inte behöva tänka på säkerhetsaspekter och sådant som ingår i publika verk.

<https://kostyal.com/exhibitions/welcome-to-my-show/>

<https://www.richardhellergallery.com/>

Samtal medllan Sara Walker och Joakim Ojanen 4/2 2026 i hans ateljé